

[Petra Petersen.]

Under første behandling af dette lovforslag den 26. februar i fjor pegede jeg på de ofte fortvivlede kår, mødrene her i landet lever under. Dette bragte den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen i harnisk, men det ærede medlem erkendte dog, at han også kendte for mange enkelte eksempler på, at mødre levede under fortvivlede forhold. Han mente dog, at jeg burde tage under overvejelse, om det i det store og hele var så galt. Nu er der sikkert i Gentofte og i de kredse, hvor det ærede medlem færdes, en del kvinder, som roligt kan se en fødsel i møde uden at ængstes for de økonomiske følger. Men i arbejderklassen, dér, hvor jeg er vokset op, som jeg har min tilknytning til, og hvis interesser jeg ønsker at varetage, ser det galt ud i dag. Det er de økonomisk svage i samfundet, man læsser byrderne over på — og det er også dem, der har de fleste børn.

Statistisk departement har udsendt en statistik, der er god at få forstand af, når vi skal diskutere trang til hjælp ved fødsler. Næsten halvdelen af alle danske børn lever i hjem, hvor forsørgerens indkomst er under 5 000 kr. om året, og forældre til 17 500 børn har under 1 000 kr. i årlig indtægt. I hjem med en årsindtægt på 20 000 kr. eller derover er der kun 15 700 børn. Det siger os jo en del.

Opgørelsen viser endvidere, at det i byerne er arbejderne, der har langt de fleste børn, og på landet er det landarbejderne og husmændene, der har den største forsørgerbyrde. Men når 48,7 pct. af samtlige børn i Danmark lever i hjem, hvor forældrenes årsindtægt er under 5 000 kr. — en indtægt, der i dag er under, hvad der må forstås ved eksistensminimum —, så tror jeg roligt partierne kan se bort fra fødselstal og andre betæneligheder.

Jeg mener, vi har et stort ansvar for den kommende slægt, og jeg kan ikke tilbageholde et lille hjertesuk.

I disse dage udsendes der et opråb til samtlige husstande i Danmark om tilslutning til Atlantpagten. Opråbet er underskrevet af fremtrædende modstandsfolk. Er det en ny krig, man vil? Skal vore børn ofres i en kommende krig? Jeg vil i hvert fald ikke være med. Måske tæller jeg ikke meget, men jeg vil bruge de kræfter, jeg har, i fredens tjeneste og være med til at sikre Danmarks børn en god fremtid, før jeg vil være med til at opruste og tænke på en kommende krig.

Skal millioner og atter millioner bruges til oprustning og krig, vil vore børn få stene

for brød. Hvis jeg havde været i den højtærede socialministers sted, ville jeg ikke have talt om, hvorvidt vi har råd til at gennemføre moderskabsydelse i dag, hvor man ofrer millioner og atter millioner kroner på oprustning.

Jeg husker, at en kendt konservativ modstandsmand umiddelbart efter krigen ofte afsluttede sine taler med ordene: vi vil være med til at arbejde for et Danmark, hvor ingen skal savne bolig, mad og tøj til deres børn, et Danmark, hvor få har for meget og færre for lidt. Med denne modstandsmand havde jeg et meget intimt og godt samarbejde, men nu ved vi altså, at dette kun var fraser. For hvordan er det i dag? I dag må Danmarks børn savne bolig, mad og tøj for oprustning. Det viser, at skønne løfter og gode programmer kun er noget, man lokker befolkningen med.

Der er igen, knap fire år efter krigens afslutning, folk, der arbejder på krig. Vil rigsdagens kvinder være med til krig? Skal statens midler bruges til oprustning eller til gavn for landets børn? Hidtil har det været sådan, at rigsdagens partier, også kvinderne, i al almindelighed har givet tilslutning til dette lovforslag, har sagt, at det er udmærket, vi kan gennemføre det, hvis bare vi har penge. I dag kan man ikke spørge, om vi har penge; i dag har vi pengene, når vi kan bruge masser af millioner på krigsmateriel.

Sofie Pedersen: Som den ærede ordfører for forslagsstillerne bemærkede, har dette lovforslag tidligere været forelagt i dette høje ting. Ved første behandling i februar 1948 udtalte jeg som mit partis ordfører, at vi var villige til at medvirke til løsning af nogle af de opgaver, som var omtalt i lovforslaget om moderskabsydelse. Jeg skal imidlertid ikke på nuværende tidspunkt, hvor så mange andre sociale problemer presser sig på til løsning, gå blankt ind for et forslag, der økonomisk betyder en udgift på så mange millioner kroner for staten, som der her er tale om. Jeg skal viligt indrømme, at det ville være godt, om man kunne hjælpe adskilligt flere mødre og spædbørn mere effektivt, end tilfældet er i dag, bl. a. med hushjælp og med en længere hvileperiode efter fødslen, navnlig for de udearbejdende kvinder. Jeg er heller ikke modstander af økonomisk støtte til spædbørn, men jeg kan ikke tiltræde den ærede ordførers tale om, at vi i dag har råd til at ofre et hvilket som helst beløb på moderskabsydelse. Jeg er noget betænkelig ved spørgsmålet om, hvordan de mange